

rens Tiener, mens de gjøre deres Skriftemaal og (paa den her anførte Maade) annamme Afløsning. Og efterdi en Guds Tiener sidder her i Guds Sted at handle med dem, som ere besværede med Synden, og bør at være troe i sit Kald, saa at han intet forsømmer, som kan være Gud til Ære og Synderen til Trøst, Glæde og en salig Omvendelse, da maae han vel see sig for, at han ikke i nogen Maade misbruger det hellige Embeds Myndighed og dermed giver Gud Aarsag at kræve en Synders Blod af hans Hænder, naar han enten af Frygt for Menneskene og deres Unaade efterlader noget, som til en Synders Salighed kunde være fornødent, eller og af Had, Nid, Gierrighed, Uvenskab og andre deslige private Affecter overfuser en Synder paa det hellige Sted, eller maaskee bebreider ham, hvad dem kunde være imellem, eller og haanligen afviser ham fra Skriftestolen, andre Guds Børn til Forargelse; Men om nogen beteer sig ubodfærdeligen, ham skal en Guds Tiener flittig formane til Bod og Bedring og beflitte sig paa med Sagtmodighed at overtale ham af Guds Ord, at han opsætter sit Forehavende, indtil han ved den Hellig Aands Bistand maae være bedre skikket til saa helligt et Værk. Imidlertid Skriftemaal saaledes forrettes, skal Klokkerne i Kiøbstæderne og Degnene paa Landet stedse være tilstede i Kirken og nøie give Agt paa, hvo de ere, og hvor mange, som gaae til Skrifte, hvilke ved Navn og Dag i en dertil forordnet Bog rigtig af dem skal antegnes, paa der man kan kiende de forsømlige og vide, hvor meget Brød og Viin til hver Communion endelig kan behøves, at ingen Mangel derpaa maae være de Gudfrygtige til Hinder i deres Salighed og Menigheden til Forargelse. Derfor skal og enhver Præst have en Tavle hos sig i Skriftestolen, hvorpaa han tegner Tallet paa dem, som have skriftet. Til det hemmelige Skriftemaal maae de ikke stædes, som efter Loven ere skyldige til at udstaae Kirkens Disciplin, men slige bør deres Forseelse aabenbare for Menigheden at afbede og aabenbare afløses.

II Art.) Om aabenbare Skriftemaal og Afløsning.

Aabenbare Afløsning skal skee i Kiøbstæderne om Fredagen, og paa Landet om Søndagen, strax efter Prædiken paa de Steder, som Loven omformelder. De, som saaledes skal afløses, bør nogen Tid tilforn at oplade sig for Præsten og be-

giere Afløsning, og dersom han da finder en sand Anger og Ruelse hos dem over deres begangne Forseelse, skal han næste Prædike-Dag, da saadan Afløsning bør at skee, dem annamme og (paa den her bestemte Maade) afløse. Hvorpaa den, som har faaet Afløsning, gaaer til Herrens Nadvere.

V Cap.) Om Christi Nadveres Sacramente.

Præsterne alene, og ingen anden, skal i Kirken, naar Gudstieneste forrettes, uddele det høiværdige Alterens Sacramente; men hos de Syge og Fangne, som ikke kan komme til Kirken, forrette de det i Husene. Ingen Præst maae communicere sig selv (end ikke paa hans Sotteseng, naar han kan have en anden dertil), men bør i saa Maade lade sig betiene af en anden, ligesom andre gjøre. De, som have faaet Afløsning af Guds Tiener, enten hemmelig eller aabenbare, skal siden, naar Communionen angaaer, komme med Andagt til Herrens Alter og sætte sig ned paa Knæ omkring Alteret, saa mange som vel kan faae Rum uden Trængsel, Mændene paa den høire og Qvinderne paa den venstre Side; De andre blive saalænge staaende ordentlig og skikkelig ved Siderne af Alteret, indtil de første ere blevne betiente. Præsten skal være iført baade Messe-Skiorten og Messe-Hagelen, mens Communionen forrettes, saa skal og Alteret altid være beklædt med en smuk reen Dug, Kalk og Disk og tvende antændte Lys, saa længe Communionen varer, samt fornøden Viin og Brød derpaa tilstede, saa tidt nogen skal berettes, hvormed Klokkerne i Kiøbstæderne og Degnene paa Landet skal have flittig Indseende. Communionen forrettes paa den her beskrevne Maade. Præsten skal flittig lægge Bind paa, at han veed Tallet paa dem, som skal berettes, saa at han ikke nødes til at igientage de forskrevne Velsignelsen Ord; Thi hverken Brødet eller Vinen bør at uddeles, førend de ved Ordet ere helligede. Til dette høiværdige Sacramente maae de, som Loven det forbyder, ikke annammes. Ei heller maae nogen af en fremmed Religion annammes til Alterens Sacramente, førend han først tilfulde er undervist i vores Troe, og ganske frasiger sig sin forrige Religion for Præsten.

VI Cap.) Hvorledes med Syge, Anfægtede, Besatte, Fangne og Misdædere skal omgaaes.